***יב.***

ל**רבין אריו״ח** מפסולת גורן ויקב (וכדמשני רב אשי).

ל**רב חסדא** ממקרא דנחמיה צאו ההר והביאו וגו׳.

**חבילי קש ועצים וזרדין** – אין מסככין בהן.

אין חבילה פחותה מכ״ה קנים. תוס׳ בשם ירושלמי.[1]

אם **הניח לייבש** – פסולין מה״ת, דל״ה לשם צל וכשנמלך הוי תולמ״ה.

**הניחן לסכך** – פסול מדרבנן משום גזירת אוצר הנ״ל.

**התירן** – כשרות. בתוס׳ להלן כתבו דמועיל גם בהניח לייבש[2]. **לדפנות** – הכל (דהיינו כל פסולי סכך) כשר.[3]

**החוטט בגדיש** לעשות לו סוכה – פסולה רק מה״ת מדין תולמ״ה.

**ואם נענע**, כשר, ואין בו משום גזירת אוצר. (רש״י להלן. עי״ש).

***יב:***

**סככה בחיצין זכרים** (בית יד שנכנס לתוך החץ) – כשרה (פשוטי כלי עץ).

**בחיצין נקבות** (בית יד שהחץ נכנס לתוכו) – פסולה.

לתוס׳ קמ״ל דבית קיבול העשוי למלאות לעולם שמיה קיבול,[4]

(ועצם דין זה צ״ע לתוס׳ מגולמי כלי עץ דלהלן).[5]

(**החץ**, היינו הברזל עצמו – ודאי טמא ופסול).

סתם **פשוטי כלי עץ** – אין מק״ט אפי׳ מדרבנן.

**דף של נחתומין** – מק״ט מדרבנן.

(ועי׳ לעיל ה. או משום דרחב, או משום דמשמש אדם ומשמשיו).

**גולמי כלי עץ** – טהורים אף אם יש להם בית קיבול.

(כגון קתא דסכינא עד שלא שם הברזל).

**כדור ואימום** – לר״א טמא, לחכמים טהור.

---

[1] ועי׳ להלן יג. דאגד שלשה, וי״א אפילו שנים, שמיה אגד. ועי״ש בס״ד אי פליג אירושלמי.

[2] עי׳ בפוסקים שהאריכו בזה. עי׳ סי׳ תרכ״ט סי״ז דלהשו״ע ל״ס התרה בלא נענוע. ויש שכתבו דגם התוס׳ כתבו זה בתורת דיחוי ולא בהחלט.

[3] ועי׳ ז: דלר׳ יאשיה הכל פסול לדפנות, עי״ש במהרש״א, אלא דלא קי״ל כוותיה.

[4] וכן הוא להדיא בהרי״ף.

[5] בתוראי״ש כ׳ דצ״ל דלפעמים משתמשים בהבית יד לבדו.

**רש״י בסנהדרין** פי׳ דהוי כלי עור העשוי למלאות.

דלרבנן ל״ש קיבול, ולר״א שמיה קיבול.

(ולפ״ז בפשטות דין חיצין נקבות הנ״ל הוא רק לר״א).

**שיטת תוס׳** בדין כדור ואימום – עי׳ ר״ש כלים פכ״ו מ״ב.

(**התפילין של ראש** – נחשבים ד׳ כלים).

סככה ב**הוצני פשתן** (שלא נשרה) – כשרה.

**תרי ולא** דייק – מספ״ל לרבב״ח אי כשרה או דמספ״ל לריו״ח.

**דייק ולא נפיץ** – מספ״ל לריו״ח.

**אניצי פשתן** – פסולה. (אע״ג דאינו בגד לקבל טומאה).

ל**ר״ת** היינו טווי, ומשום דמק״ט בנגעים.

ל**רש״י** אינו טווי (רק מנופץ) וס״ל לסוגיין דגם בזה מק״ט בנגעים.

ל**תוס׳** אינו טווי (ובאמת אינו מק״ט בנגעים),

ונתחדש בזה דגם **קרוב לטומאה** פסול לסיכוך מדרבנן.

(וחידוש זה הוא אף למ״ד להלן טו. דבנסרים משופין כשרה).

(בעצם דין דרש״י ור״ת דקבלת טומאה לנגעים סגי לפסול לסיכוך –

לתוס׳ בתי׳ ב׳ הוא רק לסומכוס, אבל לרבנן פסול רק במקבל כל הטומאות).

- ועיין עוד בסמוך מסוגיא דשבת בדין פשתן וחוטי פשתן לסכך -

**קבלת טומאה** בכל התורה – רק בגד של ג׳ על ג׳ אצבעות.

**בנגעים** – גם חוט שתי וערב מק״ט.

ה**ערב** – מיד. ה**שתי** – לר״מ מיד, לר״י כשיתלבנו.

**אונין של פשתן** – כשיתלבנו.

**רש״י בשבת** פי׳ דהיינו מנופץ (כאניצי), והוא רק לר׳ יהודה.

ל**הערוך** היינו חוטי פשתן ולכ״ע. והסכימו לזה התוס׳ דפשתן לא טווי אין מק״ט לשום תנא.

## דינים מסוגיא דשבת

**היוצא מהעץ** (קנבוס וצמר גפן) – אמר רשב״א דאין מטמא ומסככין בו, ועיי״ש כו׃

ועוד אמר **רשב״א** ד**פשתן** מטמא (לשאר טומאות בג׳ על ג׳), ואין מסככין בו (בפשטות אפי׳ רק מנופץ).

- ועי׳ בסמוך דלרש״י היינו מדינא, ולתוס׳ מדרבנן -

**סיככה בטווי** – אמר סומכוס דפסולה.

**לרש״י** ה״ה לא נטוה, והיינו כרשב״א, והיינו כר״י הנ״ל.[6]

(ולרש״י היא שיטת סוגיין דאניצי פשתן פסולה, והיינו אונין).

**לתוס׳**; ל**ר״י** דחוט מק״ט רק כשיתלבן, פסול מה״ת רק אז, ומדרבנן גם חוט קודם ליבון,

אבל פשתן מנופץ מסככין בו.

ל**סומכוס**, טווי מק״ט מה״ת (קודם ליבון כר״מ),

ומדרבנן פסול לסיכוך אף מנופץ.

וכן דעת רשב״א דמנופץ אין מסככין, והיינו מדרבנן. וע״כ כן יסבור ר״מ.

(לת״ב בתוס׳, ל**רבנן דסומכוס** דין סיכוך תלוי בקבלת שאר טומאות,

ולא ככל הני תנאי דתליא בנגעים).[7]

**שושי** – מסככין בו (אינו מאכל אדם ולכן לא מק״ט).

**שווצרי** – ל**רב יהודה** מסככין (כנ״ל), ל**אביי** אין מסככין מדרבנן (שביק להו ונפיק).

---

[6] ע״ש ברש״י כז: עוד פירוש דכהאי תנא אזיל על אביי וכר״מ. ואכ״מ. והמהר״ם כאן העתיק רק פי׳ א׳ וכפשטות התוס׳.

[7] וסוגיין דאניצי פשתן פסולה, לר״ת ורש״י דטעמא משום דמק״ט בנגעים, אינו כרבנן דסומכוס, ולרש״י גם אינו כר״מ. ותוס׳ לשיטתם לכ׳ א״ש, דטעמא משום דקרוב לטומאה ומדרבנן, ואינו ענין כלל לפלוגתא דסומכוס ורבנן, רק הוא דלא כר׳ יהודה וכנ״ל. (ומש״כ תוס׳ דלרש״י סוגיין דלא כר״מ, אי״ז קושיא, דהא גם לדבריהם סוגיין דלא כר״י). אמנם ז״א דהרי רק קרוב לטומאה פסלו רבנן, ואפי׳ פשתן לר״י כשר כיון דחוט לא מלובן אין מק״ט, וא״כ לפ״ז לרבנן דסומכוס דאין תלוי בנגעים, צריך קרוב לשאר טומאות, וממילא פשתן שהוא קרוב רק לחוט (וחוט אינו מק״ט בשאר טומאות) כשרה, וא״כ גם לתוס׳ סוגיין דלא כרבנן דסומכוס. וצ״ע בזה.